

derved til den sidste Lov angaaende Kjøbstadkommunernes Styrelse. Altsaa Skatteaaret er det Samme som Kalenderaaret, og Skatten lægges i November Maaned og rammer naturligvis Alledem, som have Ophold i Kommunen paa den Tid, da Skatten lægges. Naar der dernæst spørges om, i hvilket Omfang den, der saaledes er sat i Skat, skal betale denne Skat, naar han i Løbet af det paafølgende Skatteaar forlader Kommunen, saa har man Neglerne derom i Lovens § 29, som siger, at, naar en Afgiftspligtig fraslytter Kommunen inden Aarets Begyndelse, saa bortfalder hele hans Skat. Den, der fraslytter Kommunen i Aarets Løb, er kun pligtig at udrede Skat indtil Udløbet af det Fjerdingaar, hvori han flytter. Det er altsaa en almindelig Regel angaaende, hvorvidt en Kommune kan træve Skat af den, der fraslytter, og det har hidtil været antaget, at denne Regel ikke var underkastet nogen Undtagelse. Nu staar der imidlertid i Lovens § 26, at, naar en Skatteyder har fast Ophold i flere Kommuner i Riget, saa skal han kun ansættes i forholdsmæssigt Bidrag i hver af disse Kommuner, og føies dertil i næste Punktum — fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder kommer ikke i Betragtning. Hidtil har man antaget, at denne Sætning: „Fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder kommer ikke i Betragtning,“ refererede sig til det foregaaende Punktum, nemlig altsaa kun til det Tilfælde, hvor det var givet, at en Person i Skatteaaret havde Ophold i forskellige Kommuner, hvad der ogsaa meget godt kunde bestaa ved Siden af den anden almindelige Regel, jeg nævnte før; men denne Fortsættelse er bortfalden ved Afgjørelse i Spøstetret, idet Spøstetret siger: Den Regel, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, er en ubetinget Regel for enhver Forpligtelse til at yde Skat, saaledes altsaa at Regelen i § 29, at den, der fraslytter Kommunen i Aarets Løb, er pligtig til at udrede Skat indtil Udløbet af det Fjerdingaar, hvori han flytter, modificeres ved den almindelige Regel om de 4 Maaneders Ophold derhen, at, flytter han, inden han har opholdt sig i 4 Maaneder af Skatteaaret i Kommunen, saa skal han slet ikke betale Skat. Det høie Thing vil se, at derved fremkommer ligesom et Hul i Neglerne om Skattepligt, idet alle de Personer, som inden 1ste Mai fraslytte en Kommune, — lad dem ogsaa have boet der de foregaaende Aar nok saa meget og have været skattepligtige — fritages derved for at betale Skat, og have de betalt Skat, inden de

bestemte sig til at flytte, saa skulle de have den tilbage. Dette er et Tilfælde, som vil indtræffe og indtræffer i enhver Kommune hvert Aar med mange forskellige Personer; det er altsaa et Tilfælde af saa megen Vigtighed, at man meget maa ønske at kunne faae Lovgivningen i den Henseende suppleret. Det er jo klart, at der er noget aldeles Urimeligt eller Uforstandigt i, at en Person, fordi han flytter, inden de 4 Maaneder af Skatteaaret ere udløbne, hverken skal svare Skat der, hvor han flytter fra, og heller ikke kommer til at svare Skat, hvor han flytter hen, altsaa bliver mindst $\frac{1}{2}$ Aar fuldstændig skattefri. Det vil ses, at dette Spørgsmaal har en ikke ringe økonomisk Betydning for Kommunerne, som maa være nogenlunde paa det Reene med, hvad der kan ventes at komme ind i Skatter, og som bør kunne gjøre Regning paa, at den Skatteyder, som har Ophold i Kommunen, og som er sat i Skat for det følgende Aar, ogsaa i Neglen kommer til at svare denne Skat eller i alt Fald en efter Lovens § 29 passende Andel af samme. Det er for at supplere denne Mangel, at jeg har tilladt mig at indbringe det foreliggende Lovforslag.

J. Andersen: Jeg skal yde den ærede Forslagsstiller min Anerkendelse for, at han er fremkommen med dette Forslag. Jeg kender meget vel og veed, at det forholder sig rigtigt med, hvad han har fremstillet om denne Mangel; men jeg kunde ønske, at han var gaaet betydelig videre. Der gives Personer, som drive Næringsveie i forskellige Kommuner, uden at det kan siges, at de opholde sig noget Sted i 4 Maaneder, hvorved de altsaa gaa aldeles fri for at betale Skat noget Sted, ikke at tale om — hvad der jo tidt og ofte er erkjendt for at være en Uretfærdighed — at der gives ikke saa Personer, som have deres største Indtægt i en Kommune, og hvis Bedrift der paafører denne Kommune betydelige Udgifter, men som dog ikke bo i Kommunen og derfor ikke kunne beskattes der. Jeg kunde ønske, at den ærede Forslagsstiller havde taget i det Mindste det første af mig nævnte Tilfælde i Betragtning, og jeg kunde ønske, at han var gaaet lidt videre i sit Forslag; thi jeg tror, at der er mange Steder, hvor den kommunale Beslutning kunde trænge til en betydelig Omordning. Det have vi allerede for flere Aar tilbage anerkjendt, og jeg tror ikke, der er indløbet Noget siden, der har forandret det. Jeg skal desuagtet anbefale det ærede Medlems Forslag. Der er maaske for